

<p>شبه شعری جو زلف غیر فغان تیشا طو بهری در سر گرفت تیران تیر و المهر و آریز خوا</p>	<p>فرو او یخت از ماه در افشان نیازی دین نازی در گرفته بنرق افشان خسرو کرد پرتاب</p>	<p>ببین طار و دوس کرد در همایی سوی دیوار قصر آمد خوان چو خسرو و در ماه فرخی را</p>	<p>روان شد چون ندره چی بوی زمین بوسید شه را چون غلام چمن کرد از دل آن سر و پای</p>
--	---	--	--

<p>بهشتی دید در قصری شمشیر بینا لای ز جای خویش جبرست که دایم تا ره بلوی سر و آزار</p>	<p>بهشتی وارد بر قصر بسته بر ابر دست خود بوسید و لرزت بنزد و رفت سر و آزار</p>	<p>ز عشق او که با ناری بود لاک زبان بکشاد خرم با لاک جهان روشن بودی صبح</p>	<p>سزگر حسنی خولدت از سر و آزار ز چرخش شکوه در شین غلام ز کلمات در سایه سر و آزار</p>
---	--	---	---

دل را از آن که در دین خفته
 چرخ کردی و از سر و دینها
 ز غم کردی جو مهر و دینها
 ز غم کردی کوش کوش کوش
 نکلند ای لعلها در نعل شین
 از آن که در نعل شین
 چرخ بر کشته لعل کوش
 زمین باشد از افشان کوش
 بدین شاه اولی شادوست
 بدین ساختی چون شهیدان
 ز غم که کردی هیچ نصیب
 دل و زلفش بدین چاره

خطا دیدم نیکار ایضا بود
 زمین دارم هر که دردی بستی
 نور خنی چون خاک آن شستی
 کویم تر تو نام با بیستی
 که در شین خونی غم بستی
 ز جهان نام با بیستی
 چرا با روی بسوق بنیان
 کویانی که با جهان نشیند
 جهان بزرگ زین ازینند

چو این دانه دانه ایضا
 سیمای با اهل است ایضا
 غمک بند که شین ایضا
 شین بیل فتنه شین ایضا
 سیمای با اهل است ایضا
 غمک بند که شین ایضا
 شین بیل فتنه شین ایضا
 سیمای با اهل است ایضا
 غمک بند که شین ایضا
 شین بیل فتنه شین ایضا

بمانی بر سر و آزار
 ز غم که کردی هیچ نصیب
 دل و زلفش بدین چاره
 خطا دیدم نیکار ایضا بود
 زمین دارم هر که دردی بستی
 نور خنی چون خاک آن شستی
 کویم تر تو نام با بیستی
 که در شین خونی غم بستی
 ز جهان نام با بیستی
 چرا با روی بسوق بنیان
 کویانی که با جهان نشیند
 جهان بزرگ زین ازینند